



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

III. Concilio provincialia Occidentis referebant ad sedem apostolicam de depositionibus Episcoporum; ne videlicet Episcopus Romanus & reliqui occidentales deciperentur ab Episcopis dejectis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

I. Concilium Arelatense primum, congregatum ex provinciis Occidentis, ad Silvestrum Papam retulit de iis quæ in synodo gesta fuerant; non tamen ut eorum confirmationem petat, sed ut eorum illi publicationem mandet, Imperatorum more Romanorum, qui rescripta sua mittebant ad Præfectos prætorio; vel ad eum modum qui hodie apud nos obtinet, ut Rex ad Curias Parlamenti sua pariter rescripta mittat.

Locuti sūt Concilij
Arelat. explicatur
supra lib. 1. c. 5.
6-1.

Placuit à te, inquit patres Concilij Arelatensis, qui majores Diaceses tenes, per te potissimum omnibus insinuari. Sic secunda synodus Oecumenica ad Papam Damasum & ad synodum Occidentis retulit de his quæ in synodo gesta fuerant adversus hæreses, tum etiam de his quæ de tribus Ecclesiis patriarchalibus decreta fuerant; non quidem ut ea confirmari petant à Damaso, sed ut ipse de his instruat, patribusque synodi gratuletur: *Quibus rebus, inquit, tanquam legitime & secundum Ecclesie canones à nobis constitutis obsecramus vestram reverentiam ut gratuletur.* τῶν ἰουστινιανῶν οὐκ ἔστιν ὁμοθυμαδὸν ἐκδοθέντων.

III. Concilia provincialia, quorum summa erat auctoritas quoad depositionem Episcoporum, adeo ut nondum ea tempestate permessa esset in Occidente provocatio, relationes tamen interdum suas mittebant ad sedem apostolicam, quibus continebantur ea quæ adversus Episcopum dejectum decreta fuerant. Quod ea de causa fiebat, ne Romanus Pontifex vel reliqui Occidentis Episcopi incauti deciperentur ab Episcopo deposito recipientes aut ad eum mittentes literas communicatorias, quarum usus frequentissimus erat per illas tempestate. In quo imitabantur cautionem à Concilio Sardicensi adhibitam, quod Iulium Papam monuit quinam Episcopi in Concilio depositi fuissent.

IV. At Innocentius primus, audaciæ subsidium à dignitate sedis suæ petens, atrox vulnus infligit auctoritati synodi Macedoniæ, cujus iudicium retractavit in causa Bubalij & Tauriani ab ea synodo damnatorum. Id agrè tulerunt Episcopi per Macedoniam constituti, qui de ea novitate apud Innocentium questi sunt. Quid faceret Summus Pontifex? Erat heic sanè locus proferendi auctoritatem canonum Sardicensium, si tunc illi in usu fuissent; nec sanè eos omisisset Pontifex. Sed neque Concilium Nicænum laudavit: quod tamen non omisisset, si canone aliquo synodus illa Romanæ sedi jus tribuisset retractandi iudicia provincialium. At fortassis attulit consuetudinem antecessorum suorum, quemadmodum ab eo usur-

patum videmus in plurimis occasionibus. Non ita sanè. Solam ergo æquitatem præterit, aiens veritatem magis splendescere cum exagitur, fructumque divinum esse cum veritas sæpe examinatur. Hæc enim sunt ipsissima ejus verba in epistola septima ad Episcopos per Macedoniam constitutos: *Grave non oportuit videri piissimis mentibus vestris cujuscunque retractari iudicium: quia veritas exagitata sæpius, magis splendescit in luce; & perniciter revocata in iudicium, gravius & sine illius qui primus iudicavit penitentia condemnatur. Nam fructus divinus est justitiam sæpius recenseri.*

CAPVT XV.

Synopsis.

I. Primus omnium Zozimus canones Sardicenses protulit. Quo consilio id factum. Negant Africani eos canones, Nicanos esse. Itaque missa legatio Constantinopolim & Alexandriam ad perquirenda vera exemplaria Concilij Nicæni. Interim tamen servaturos se pollicentur canonem Sardicensem de appellationibus.

II. Ei legi subditas non fuisse provincias, si Italiam excipias, patet ex epistola Concilij Africani ad Bonifacium. Notatus Cardinalis Perronius.

III. Redemptibus Legatis Africani, patuit canonem à Faustino Legato sedis apostolica prolatum non extare in synodo Nicæna. Parum id profuit. Nam Celestinus Papa paulo post admisit appellationem Apicarij Presbyteri. Irrius tamen fuit Faustini conatus, qui Apicarium in communionem recipi ab Africani urgebat. Rejeda Cardinalis Perronii sententia in explicatione hujus loci. Nolunt Africani Legatum à Pontifice in Africam mitti posse pro arbitrio. Tum aiunt Africam non passuram ulterius presentiam Faustini. Inducitur lapsus Cardinalis Perronii.

IV. Repetuntur in aversione quæcumque dicta sunt in superioribus paragraphis. Canones Sardicenses ignoti fuerunt Africa & aliis provinciis extra Italiam usque ad tempora Zozimi. Proferuntur Africani nolle se in posterum tolerare appellationes ad sedem apostolicam.

V. Cessere tamen dein Pontificum Romanorum desiderijs, admissis canonibus Sardicensibus. Quoniam tempore id factum.

I. PRIMUS omnium Zozimus Papa, qui anno quadringentesimo decimo septimo sedebat, canones Sardicenses protulit, contenditque ut in Occidente vim legis obtinerent. Arbitror autem eum id consilium cepisse, quod Honorius & Arcadius Imp. paulo antè abjecissent jus concedendi rescripta pro retractando iudicio Episcoporum depositorum; quemadmodum supra ostendi in capite secundo, adductis verbis legis. Existimavit itaque Zozimus gratum